

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 9605-04-24 לוי נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופט שלמה מיכאל ארדמן

מבקשים רפאל לוי

נגד

משיבים
1. משטרת ישראל – תחנת זבולון
2. האפוטרופוס הכללי

פסק דין

1 כסף שהגיע לאדם מאדם לא ידוע וללא סיבה ידועה, והועבר למשמורת במשטרת ישראל, האם
2 יוחזר למקבל הכסף, האם יחולט לאוצר המדינה, או האם יועבר לאפוטרופוס הכללי? זו השאלה
3 בה עוסק תיק זה.
4

א. העובדות:

5
6 1. ביום 25.1.24 פונה המבקש למשטרה וטוען כי באותו היום הגיע אדם רכוב על קטנוע חובש
7 קסדה ועם משקפי שמש לבית העסק בו הינו עובד ושאל האם הינו נמצא. במקום נמצא באותה
8 שעה רק בנו של המבקש שאף הוא עובד בעסק, וכשמסר לו שאביו אינו נמצא, עזב את המקום,
9 וחזר מאוחר יותר שוב כאשר המבקש היה בעסק. כאשר הבין רוכב הקטנוע כי המבקש בעסק,
10 מסר לו מעטפה חומה ללא כיתוב עליה ועזב מיידית את המקום על הקטנוע, בלא להזדהות.
11 משפתח המבקש את המעטפה מצא בה שטרות כסף מזומן בסך כולל של 130,000 ₪. המבקש
12 העביר את המעטפה עם הכסף למשטרה.
13

14 2. ביום 3.4.24 חזר המבקש לתחנת המשטרה וטען כי הינו רוצה לקבל את הכסף וכי מדובר
15 בכספו. בהודעתו למשטרה באותו היום, טען כי הכסף קשור לסכסוך משפחתי בינו לבין אחיו
16 על ירושת אמו, כאשר מישו מהמשפחה הביא לו את הכסף. ביום 8.4.24 שב המבקש בשנית
17 לתחנת המשטרה והפעם טען כי הכסף אינו קשור לירושה, אלא לפריצה לבית שלו שהיתה לפני
18 מספר שנים כאשר כנראה מישו החזיר לו את הכסף שנגנב ממנו.
19

20 3. משבוששה המשטרה להשיב למבקש את הכסף, הגיש את הבקשה הנוכחית לבית המשפט.
21 בבקשה זו טען כי המשטרה מחוייבת להעביר לו את כספו, מכוח תקנה 10א לתקנות השבת
22 אבידה, התשל"ג-1973 מאחר וחלפו חודשיים מאז הגיעו הכספים למשטרה.
23

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 9605-04-24 לוי נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון ואח'

תיק חיצוני:

4. המבקש טוען כי מעצם העובדה כי הכספים יועדו לו הוא זכאי לקבלם. המשטרה מנגד טוענת כי אין עסקינן באבידה או בנכסי הפקר, וכי יש להורות על חילוט הכספים על פי סעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: "הפקודה"). עוד טוען המבקש כי לא ניתן לתפוס כסף מזומן על פי הלכת בש"פ 333/21 **עלי אבו ג'אבר נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 18.4.2021] (להלן: "הלכת אבו ג'אבר"). האפוטרופוס הכללי, אשר צורף כמשיב סבור כי מדובר בסכסוך בין המבקש למשטרה ואין בדעתו לעת הזאת לבקש צו ניהול לניהול הנכס "כנכס עזוב" על פי חוק האפוטרופוס הכללי, התשל"ח-1978, תוך שהוא שומר לעצמו את האפשרות לשקול הסוגיה מחדש על פי תוצאות פסק הדין. האפוטרופוס הכללי סבור כי בית משפט זה אינו מוסמך להוציא לנכס צו ניהול על פי חוק האפוטרופוס הכללי אלא בית המשפט המחוזי בלבד.

ב. דיון והכרעה:

5. הליך על פי סעיף 34 לפקודה מאפשר לטוען לזכויות ברכוש התפוס על ידי המשטרה לפנות לבית המשפט על מנת שיעביר לו את החזקה ברכוש מבלי למנוע הליך אזרחי מאוחר אשר ישנה את התוצאה כאשר יש טוען אחר לרכוש. נטל ההוכחה בהליך זה להוכחת זכות ברכוש המצדיקה את העברת החזקה ברכוש לידי הטוען לזכות בו הינו נטל אזרחי על פי מאזן ההסתברויות (ראה: ע"פ 426/87 **שוקרי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מב (1) 732 (1988)), כאשר על הטוען להוכיח ברמה של ראיה לכאורה שיש לו זכות ברכוש, וככל ועומד במבחן זה מקבל חזקה ברכוש, כל עוד לא יבוא אדם שגיש תביעה נגדו בהליך אזרחי ויוכיח כי זכותו גוברת (ראה: בש"פ 2671/01 **סיני נ' מילר**, פ"ד נה (4) 176 (2001)).

6. סעיף זה קובע כך: "על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך ... או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיורה בית המשפט – הכל בתנאים שייקבעו בצו". סעיף זה מעגן את סמכותו של בית המשפט ליתן צו חילוט זמני או סופי לבקשת המשטרה. צו זה בא לגדר הסמכויות של מטרות מתן צו החילוט על פי סעיף 32 לפקודה העוסק הן בצו חילוט זמני והן בצו חילוט סופי כדלקמן: "אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה או כאמצעי לביצועה". על פי ההלכה הפסוקה, "מלשונה של הוראה זו עולה כי קיימות חמש חלופות העשויות, כל אחת, לשמש מקור סמכות לתפיסת חפץ, וזאת כאשר קיים יסוד סביר להניח אחד מאלה: (א) באותו חפץ נעברה עבירה; (ב) עומדים לעבור עבירה; (ג) החפץ עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה; (ד) החפץ ניתן כשכר בעד ביצוע עבירה; או (ה) ניתן כאמצעי לביצועה. כל אחת מן החלופות האמורות עשויה לשמש מקור נפרד לתפיסת חפץ,

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 9605-04-24 לוי נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון ואח'

תיק חיצוני:

- 1 וכל אחת משקפת תכלית המיוחדת לה, אשר לשם השגתה נעשה שימוש בסמכות" (בש"פ
2 342/06 לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 12.3.2006]). עוד נפסק, כי
3 התכליות העיקריות בבסיס עילות התפיסה הן: "תכלית מניעתית לגבי החפץ העשוי לשמש
4 לביצוע עבירה שטרם נעברה; תכלית ראייתית – החפץ עשוי לשמש ראייה בהליך משפטי;
5 תכלית של חילוט – אם בחפץ נעשה שימוש לצורך עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע עבירה
6 או כאמצעי לביצועה" (ראה: בש"פ 5828/23 מדינת ישראל נ' תורג'מן [ניתן ביום 5.2.2024]).
7
8 7. בעוד שנטל ההוכחה להוכיח זכות לקבל חזקה ברכוש על פי סעיף 34 לפקודה רובץ על המבקש,
9 נטל ההוכחה למתן צו חילוט זמני על פי סעיף 34, רובץ על המשטרה. נטל זה הוא נטל של הליך
10 פלילי ולא אזרחי (ראה: בש"פ 3049/95 אבו עדרה נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (4) 146 (1995);
11 רע"א 10085/06 הרב צבי ביאלוסטוצקי נ' ענבל שתיל באום [ניתן ביום 12.4.2007]). נפסק כי
12 נטל זה כאשר טרם הוגש כתב אישום הינו להוכיח בדומה להליכי מעצר לפני הגשת כתב
13 אישום, ראיות לכאורה כי יש יסוד סביר להניח כי נעברה עבירה וכי מתקיימות הנסיבות
14 שבסעיף 32 לפקודה. עם זאת, אם ישנו יסוד סביר להניח כי החפץ קשור בביצוע עבירה, אך
15 ישנו סיכוי נמוך להגשת כתב אישום יהיה מקום לשקול שחרור החפץ התפוס (ראה: בש"פ
16 8353/09 מגאלניק נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 26.11.2009]; בש"פ 7992/22 עדנאן נורי נ'
17 מדינת ישראל [ניתן ביום 1.3.2023]).
18
19 8. מה יעשה בית המשפט, מקום שבו מחד גיסא לא מוכיח הטוען לזכות ברכוש את זכותו ומאידך
20 גיסא לא מתקיים המבחן של יסוד סביר להניח כי נעברה עבירה וגם לא ניתן לאתר את הבעלים
21 של הרכוש או שאין לו בעלים. על פי ההלכה הפסוקה, על פי לשונם הרחבה של סעיף 34 לפקודה
22 המדבר על סמכותו של בית המשפט להורות לגבי הרכוש "שינהגו בו אחרת" וסעיף 36 לפקודה
23 "לצוות מה ייעשה בו", יכול בית המשפט להורות על חילוטו של הרכוש לאוצר המדינה (ראה:
24 בש"פ 6686/99 עובדיה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (2) 464, 476 (2000); בש"פ 1488/23 וסילייב
25 נ' מדינת ישראל [ניתן ביום 2.4.2023]; ע"פ 344/88 אולמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מד (3) 27, 30
26 (1990); בש"פ 321/02 אבו שארב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו (4) 193, 200 (2002); ע"פ 2013/13
27 מדינת ישראל נ' עודד גולן [ניתן ביום 3.6.2013]). בית המשפט העליון עיגן זאת גם בלשון סעיף
28 31 לפקודה המאפשר לבית המשפט שלא להחזיר למחזיק ממנו נתפס הרכוש את הרכוש, "חפץ
29 שאסור להשתמש בו או להחזיקו", כך שתחולתו תהא לא רק על חפצים שהחזיקתם
30 אסורה בהגדרה מנצם טבעם, אלא גם כלפי חפצים שאין למחזיק זכות להחזיקם (ראה:
31 בש"פ 4118/14 גנה נ' מדינת ישראל, [ניתן ביום 13.11.2014]; בש"פ 5234/14 משה הלוי נ'
32 מדינת ישראל [ניתן ביום 21.12.2014]; בש"פ 7129/21 אביאל מלול נ' מדינת ישראל [ניתן
33 ביום 30.12.2021]). בכך שונה למעשה הפסיקה בארץ מהפסיקה האנגלית לגבי החקיקה

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 9605-04-24 לוי נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון ואח'

תיק חיצוני:

- 1 המקבילה, שם נפסק כי בהעדר הגשת כתב אישום ואיתור הבעלים יוחזר הרכוש למחזיק בו
2 טרם תפיסתו על ידי המשטרה (ראה: *Gough v. Chief Constable of the West Midlands*
3 *EWCA Civ. 206* [2004]).
4
5 9. עם זאת וכמצוין בפסיקה דלעיל, השאלה אינה שאלה של סמכות, אלא שאלה של שיקול דעת.
6 יש לזכור כי ככל שבית המשפט מגיע למסקנה כי הבעלים אינו ידוע, עסקינן בחילוט שעניינו
7 פגיעה בזכות הקניין החוקתית של בעל הזכויות האמיתי ברכוש. עם זאת, חשש זה נלקח
8 בחשבון על ידי המחוקק בסעיפים 40 ו-41 לפקודה שאפשר לטוען לזכויות ברכוש תקופה של
9 שנה או תקופה ארוכה יותר שקבע בית המשפט, לבקש מבית המשפט שנתן את צו החילוט
10 לבטל את הצו, ככל ויוכיח את זכויותיו ברכוש. לא למותר בהקשר זה להפנות גם לחוק
11 האפוטרופוס הכללי, התשל"ח-1978, שקובע במסגרת סעיף 15(ג1), כי בטרם יעביר את
12 הנכסים בניהולו לקניין המדינה יבצע האפוטרופוס במשך שנה לפחות פעולות לאיתור הבעלים.
13
14 10. אני דוחה את טענת המבקשת שלא ניתן לתפוס כספים על פי סעיף 32 לפקודה נוכח הלכת **אבו**
15 **ג'אבר**. ההלכה האמורה עניינה קביעה כי החזקת כספים אינה כשלעצמה עבירה לצורך סעיף
16 220 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], שכן ניתן לשלם מס ממקור אחר, ועל כן לא ניתן לומר
17 כי החזקת הכספים כשלעצמה הינה אמצעי לביצוע העבירה לפי סעיף 32 לפקודה. אין להלכה
18 זו דבר עם הקביעה כי כספים יכולים לשמש לביצוע עבירות אחרות כגון הלבנת הון, גניבה או
19 שוחד למשל, דבר שיכול להצדיק את תפיסתם וחילוטם, כל עוד עסקינן בכספים ששימשו
20 לעבירה עצמה ולא לתפיסת שווי (ראה למשל: בש"פ 5828/23 **מדינת ישראל נ' תורג'מן** [ניתן
21 ביום 5.2.2024], בסעיפים 18-21 לפסק הדין).
22
23 10. ומהתם להכא, אבחן מה הוכח לבית המשפט בהליך הנוכחי. אינני סבור כי המבקש עמד בנטל
24 של ראיות לכאורה במאזן הסתברויות לזכויות ברכוש. המבקש אינו טוען כי קיבל מתנה ממאן
25 דהוא, וגם לגרסתו, אין מדובר בהעברה ביחסים שהוכרו בפסיקה כמקימים חזקת מתנה כגון
26 בין הורים לילדיהם (ראה למשל: רע"א 8068/16 **שרה קטן נ' אילן כהן** [ניתן ביום 25.1.2018]
27 והאסמכתאות המובאות שם). מנגד, המבקש לא הוכיח קיומם של יחסים משפטיים כלשהם
28 שהביאו לכך שהיה זכאי לקבל את הכספים. מלכתחילה כאשר הפקיד את הכספים במשטרה
29 לא סבר כלל שמדובר בכסף המגיע לו והעיד בבית המשפט כי סבר שמדובר בכסף מזויף (עמ'
30 4 לתמליל חקירתו בבית המשפט). בדיעבד, ניסה לנפק שני הסברים מדוע הינו זכאי לכסף. אף
31 אחד מהסבריו לא הוכח, על אף שמדובר בראיות בשליטתו, והוא אף לא ניסה להוכיחם.
32

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 9605-04-24 לוי נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון ואח'

תיק חיצוני:

11. כך למשל, טענתו של המבקש לסכסוך ירושתי: המבקש לא הגיש ולו מסמך אחד המוכיח קיומו של סכסוך זה, מה גובה הסכום שבמחלוקת, והיכן עומדים ההליכים שבין הצדדים. גם מהמעט אותו טען, לא ניתן להפיק טענה משפטית כלשהי המתיישבת עם הסכום התפוס ואף המבקש עצמו אינו משוכנע כי סכסוך זה קשור לכספים שנתפסו ובהודעתו מיום 8.4.24, אף חזר בו מכך שקישר בין הכספים והסכסוך המשפטי. כך למשל, טען המבקש כי הפסיד בסכסוך על הירושה בבית הדין הרבני. משכך, לא ברור מה האינטרס של הצד השני במחלוקת לשלם לו סכום כלשהו. אמנם, המבקש טען כי הוגש על ידו ערעור לבית הדין הרבני הגדול, אך אם כך פני הדברים, וברצון הצד שכנגד להתפשר, מדוע שיעביר בהסתר כספים למבקש בלא לגלות את זהותו, כאשר הדבר לא מבטיח לו פשרה עם המבקש, והדיון בערעור ממשיך להתנהל כאילו לא אירע דבר וכאילו לא שולם דבר והצד השני לסכסוך חשוף להפסד בסכסוך בלא שיקוּזוּ מה ששילם כביכול למבקש?! כאמור, המבקש גם לא הוכיח את הסכסוך ולא את שווי הסכום שבמחלוקת. התמוה מכל הינו כי המבקש על פי עדותו, אף לא ניסה לברר עם הצד השני לסכסוך האם אכן העביר לו את הכספים לאחר קבלת המעטפה שביסוד הבקשה הנוכחית.
12. הוא הדין בטענה כי מדובר בהחזר כספים מפריצה לביתו או עסקו של המבקש. המבקש לא הביא ראיה כלשהי לאותן פריצות או לשווי הסכומים שנגנבו באותן פריצות ובמיוחד תמוה הדבר כאשר מחקירתו בבית המשפט עולה כי לגבי אחת הפריצות לגביהן הוא טוען, הגיש תביעה נגד חברת ביטוח, בה הפסיד. ממילא ברור שבמסגרת אותה תביעה הוערך נזקו של המבקש, אך הוא לא טרח להגיש את העתק אותה תביעה או את העתק חוות דעת השמאי שבה הוערכו נזקי אותה פריצה. מהתלונה היחידה שאיתרה המשטרה המתייחסת לפריצה עליה התלונן המבקש, משנת 2020, מסתבר כי מדובר בסכומים נמוכים של 19,000 ₪, 170 יורו, 500 דולר ועוד 2,000 ₪ ומעט זהב. אין מדובר בסכומים המתקרבים לסכום שנתפס והוא נשוא ההליך הנוכחי. לא למותר לציין כי המבקש לא הפנה לתלונה זו אלא לפריצות אחרות שלשיתו אירעו לפני 10 ו-15 שנה, אותן לא הוכיח כלל, ולא את התלונה שהגיש לגביהן, מה גם שאין היגיון כי לאחר תקופה כה ארוכה יתעורר הגנב בעל המצפון וירצה להחזיר את הכסף.
13. בנסיבות אלה, לא בכדי מתנגדת המשטרה להשבת הכספים למבקש. כפי שאעמוד על כך להלן, הנסיבות שהוכחו אינן מקימות כל טענה משפטית מוכרת למבקש, לא מציאת אבידה ולא רכישה מן ההפקר, ונסיבות מסירת הכסף, מלמדות במקרה הטוב על טעות בזיהוי המקבל, ובמקרה הרע, על ניסיון הלבנת כספים.
14. ראשית באשר לתיאור האירוע עצמו. מתיק המשטרה עולה אכן, כי ככל הנראה הגרסה ולפיה הכספים נמסרו על ידי אופנוען נכונה, שכן האופנוען זוהה במצלמות אבטחה. עם זאת לא הוכחה זהותו של אותו אופנוען בהעדר פענוח לוחית הזיהוי של הקטנוע. לעומת זאת, סיפור

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 9605-04-24 לוי נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון ואח'

תיק חיצוני:

הפגישה עם אותו אופנוען תמוה ואף נפלו בו סתירות מסוימות. כך למשל, בעוד שהמבקש טען שהאופנוען טען כי הינו שליח מחברת שליחויות (עמ' 3 לתמליל חקירתו בבית המשפט), בנו טען כי השליח לא אמר זאת (עמ' 19 לתמליל הני"ל). גם באשר לזמן ההגעה של האופנוען בפעם השנייה במשטרה טען המבקש כי מדובר ב- 3 שעות ואילו בבית המשפט (עמ' 2 לתמליל) טען שמדובר בשעה.

15. זאת ועוד, מתיאור המעשה על ידי המבקש ובנו נטען כי האופנוען לא ביצע ולו בדיקה מינימלית של זהותו של המבקש, כגון באמצעות דרישת תעודת זהות או מסמך מזהה אחר ואף לא החתים אותו על קבלת המעטפה. הדברים אומרים דרשני. מדובר בסכום כסף גדול במזומן, ומצופה היה משולח הכספים לדרוש וידוא זהות המקבל, אך לטענת המבקש כך לא נעשה. גרסה עובדתית זו תמוהה.

16. יתר על כן, גם אם אניח כי סיפור המעשה אמיתי, הדעת נותנת כי ככל שאין מדובר כאן בניסיון להלבנת הון או מקרה אחר המעורב בעבירה, מאזן ההסתברויות מלמד כי בהעדר מתן הסבר כלשהו לזכותו של המבקש לקבל את הכספים, מדובר למעשה בטעות בזיהוי של המקבל המיועד. לעניין זה יש לציין כי שמו של המבקש הינו שם יחסית נפוץ, ובהחלט יתכן כי בסביבה המדוברת מצויים אנשים נוספים בעלי שם זהה. ככל ואכן, המבקש אינו הכתובת המיועדת של הכספים שנמסרו, ברור הוא שאינו זכאי להחזיקם, שכן מדובר בתשלום בטעות על פי סעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, התשל"ט-1979.

17. האם מדובר בנכס שביקשו להפקירו ולפיכך זכה בו המבקש כנכס ללא בעלים? התשובה שלילית. סעיף 7 לחוק המיטלטלין, התשל"א-1971 מחייב שני תנאים כדי שיהיה מדובר בנכס הפקר: הוצאה משליטת המעביר וכוונת הפקרה (ראה: ע"א 591/76 דלרזיים נ' מדינת ישראל, פ"ד לא (2) 57 (1977); (Minn. 1982) 327 N.W. 2d 587, *State v. Oquist*). בהפקרה תנאי הוא שההפקרה הינה כלפי כולי עלמא. לעומת זאת כאשר יש כוונה להקנות לאדם ספציפי אחר, אין מדובר בהפקרה (Pa.) 447A. 2d 1012, 1014, *Commonwealth v. Wetmore*, (Super. Ct. 1982). במקרה דנן על פי סיפור המעשה של המבקש לא היתה כוונת הפקרה. הכוונה היתה להקנות את הכספים לאדם כלשהו.

18. האם עסקינן באבידה? לעניין זה כבר מבחינה דיונית חל פער בין הבקשה שהגיש המבקש לבית המשפט, בה טען למעשה שעסקינן באבידה וכי לאחר חודשיים מאחר ומדובר בכספים יש להחזירה למבקש על פי התקנות, לבין טיעונו בעל פה בבית המשפט, שם טען כי המשטרה היא זו שהפנתה אותו למסלול משפטי זה, אך הוא אינו טוען כי מדובר באבידה. גם אם אתעלם

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 24-04-9605 לוי נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון ואח'

תיק חיצוני:

- 1 מבעייתיות דיונית זו, לגופו של עניין אני דוחה את הטענה כי מדובר באבידה. סעיף 1 לחוק
2 השבת אבידה, התשל"ג-1973, מגדיר אבידה "מיטלטלין שאבדו לבעליהם, או שבנסיבות העניין
3 יש להניח שיצאו משליטתם". בעניין **דלרחיים** שהוזכר לעיל, קובע בית המשפט העליון
4 במפורש, כי המושג "אבידה" כשלעצמו, מחייב שיציאת החפץ נעשתה בנסיבות שהחפץ האבוד
5 יצא מידי בעליו שלא מרצונו. ניתן גם להשוות אבחנה זו לאבחנה שנעשתה בפסיקה בין
6 מיטלטלין שנמצאים במקום בן ניתן להניח כי נפלו לבעליהם ואבדו, לבין "mislaid
7 property", היינו רכוש שהוחבא במפורש על ידי הבעלים, מתוך כוונה לחזור ולקחתו, שם אין
8 מדובר באבידה (ראה: 2 [1903] *Attorney General v. Trustees of the British Museum* (Ch. 598).
9 במקרה הנוכחי, לא מדובר בכספים שבעליהם הוציאו מידו שלא מרצונו, אלא
10 בהוצאה מכוונת מידיו, אם כי כנראה שהיתה טעות בזיהוי מקבל הכספים. זו אינה "אבידה",
11 והמבקש אינו "מוצא" האבידה.
12
13 19. יש לציין כי סעיף 8 לחוק השבת אבידה קובע כי "מיטלטלין של אדם שעקבותיו נעלמו, או
14 שנפטר ויורשיו אינם ידועים, והאפוטרופוס הכללי או אדם אחר המוסמך לכך לא קיבלם לידו,
15 יחולו עליהם סעיפים 2 ו-6 בשינויים המחויבים". עיון בהצעת החוק (הצעת חוק הטיפול
16 באבידות, התשל"א-1971 (ה"ח 930 מיום 22.2.71)), מלמד שעניינו של הסעיף הינו רכוש
17 בסכום נמוך פחות ערך של נעדר שבשל הסכום הנמוך בחר האפוטרופוס הכללי לא לבקש לגביו
18 צו ניהול, והסעיף קובע כי גם אם מתקיימים התנאים בחוק של מציאת אבידה, יחול חוק
19 השבת אבידה. במקרה הנוכחי כאמור, מעבר לעובדה כי אין מדובר בסכום נמוך, אין מדובר
20 "באבידה", ואין מדובר "במציאת" אבידה (השווה גם: ת.א. (ת"א) 23/04 **האפוטרופוס הכללי**
21 **נ' ב' צ' פ'** [ניתן ביום 1.9.2005]).
22
23 20. הנה כי כן, למבקש אין טענה ממשית המצדיקה משפטית ועובדתית החזקה ברכוש שנתפס.
24 מנגד, לטעמי גם לא הוכח ברמה הנדרשת של ראיות לכאורה כי יש יסוד סביר להניח כי נעברה
25 עבירה וכי מתקיימות הנסיבות שבסעיף 32 לפקודה. לא הוכח בפני למעט השערה גרידא כי
26 נעברה עבירה כלשהי ודומה כי הסיכוי הגבוה יותר הינו כי מדובר בטעות בזיהוי. אציין כי
27 משטרת ישראל הגישה לי מסמך במעמד צד אחד ובו פעולות חקירה משלימות לביצוע. עיינתי
28 באותן פעולות ומבלי לפרטן מטעמים מובנים, הגעתי למסקנה כי לא יהא באותן פעולות כדי
29 להביא לגילוי הבעלים האמיתי של הכספים. הדברים נכונים מקל וחומר כאשר עסקינן
30 בחקירה שנפתחה בחודש ינואר 2024 ואנו מצויים היום לקראת סוף התקופה הקבועה בסעיף
31 35 לפקודה (6 חודשים ממועד הגעת הכספים למשטרה), ומעיון בתיק החקירה, בכל התקופה
32 האמורה כמעט ולא נעשה דבר לקידום החקירה, לאחר ביצוע הפעולות הראשוניות. כך או כך,

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 9605-04-24 לוי נ' משטרת ישראל – תחנת זבולון ואח'

תיק חיצוני:

1 נוכח התוצאה אליה הגעתי להלן, דומה כי הדבר אינו רלבנטי, שכן בדעתי לחלט את הכספים,
2 והמשטרה תוכל אפוא לחקור באין מפריע בעת שהכספים יהיו בידי המדינה.
3
4 21. כאמור, אמנם הגעתי למסקנה כי מחד גיסא לא הוכח שעסקינן בעבירה אך מאידך גיסא ברור
5 כי המבקש אינו זכאי להחזיק בכספים. בנסיבות אלה ונוכח סעיף 31 לפקודה, ניתן לחלט את
6 הכספים לטובת המדינה. ביקשתי לבחון כאופציה מוקדמת יותר, את עמדתו של האפוטרופוס
7 הכללי, האם מעוניין לנהל את הכספים "כנכס עזוב" על פי חוק האפוטרופוס הכללי, אך זה
8 לאחר שצורף להליך הודיע כי נכון לעת הזאת, אין בדעתו לעשות כן, והפנה את בית המשפט
9 לכך, כי הוצאת צו ניהול הינה בסמכות בית המשפט המחוזי על פי חוק האפוטרופוס הכללי
10 (הגדרת "בית משפט" בסעיף 1 לחוק הנ"ל). אכן, כך הדבר, אך בנסיבות אלה התוצאה הינה
11 כי אין מנוס מחילוט הכספים. עם זאת נחה דעתי כי נוכח סעיפים 40 ו-41 לפקודה התוצאה
12 אינה שונה בהרבה שכן יכול הבעלים האמיתי במשך שנה לבוא ולטעון לזכותו ברכוש. מחמת
13 הזהירות, אקבע כפי סמכותי בסעיף כי במקרה הנוכחי התקופה תהא שנתיים.
14
15 22. אשר על כן, אני מורה על חילוט הכספים נשוא הבקשה לאוצר המדינה, כפי בקשת המדינה
16 ודוחה את בקשת המבקש. עוד אני קובע כי התקופה בסעיף 40 לפקודה תעמוד על שנתיים
17 מהיום.
18
19 23. נוכח התוצאה, אין צורך לדון במשמעותו של צו העיקול שהוטל על הכספים, שכן קבעתי כי
20 הכספים אינם שייכים למבקש וממילא העיקול לא תפס בהם.
21

המזכירות תסגור את התיק.

ניתן היום, ו' תמוז תשפ"ד, 12 יולי 2024, בהעדר הצדדים.

שלמה מיכאל ארדמן, שופט